

## Poselstwo siódme

### Bóg zawierający przymierze i Jego przymierza

#### (2)

#### Treść nowego przymierza

Wersety biblijne: Iz 42:6; 49:8; Jr 31:31–34; Hbr 8:8–12.

- I. Biorąc pod uwagę fakt, że Księga Jeremiasza przepowiada nowe przymierze, może być ona uważana za tę księgę Starego Testamentu, która jest także księgą Nowego Testamentu (Jr 2:13; 17:9; 13:23; 23:5–6; 31:31–34, Hbr 8:8–12).
- II. Sam Chrystus jest nowym przymierzem, nowym testamentem, który otrzymaliśmy od Boga (Iz 42:6; 49:8):
  - A. Boże zbawienie, Boże błogosławieństwa i wszystkie Boże bogactwa zostały zagwarantowane nam w przymierzu, a przymierzem tym jest Chrystus:
    1. Rzeczywistością setek zapisów w Nowym Testamencie jest Chrystus (Rdz 22:18a; Ga 3:14; 1 Kor 1:30; 15:45b; Ef 1:3).
    2. Chrystus jest rzeczywistością nowego testamentu, rzeczywistością wszystkiego, czym jest Bóg, i wszystkiego, co Bóg nam dał. Dlatego Chrystus jest nowym testamentem.
  - B. Sposobem na to, byśmy przyjmowali Chrystusa i radowali się Nim, przymierzem dla nas, jest ćwiczenie naszego ducha, życie według ducha i pozostawanie w duchu, z którym jest sam Chrystus, dzięki wzywaniu imienia Chrystusa, naszego Pana (Iz 42:5–6; Za 12:1; Rz 8:4b; Obj 1:10a; 2 Tm 4:22; Iz 12:3–4).
- III. Nowe przymierze (Jr 31:31–34; Hbr 8:8–12) zawiera cztery następujące błogosławieństwa, będące naszą spuścizną od Boga:
  - A. „Prawa Moje włożę w ich umysły, i na sercach ich wypiszę je” (w. 10):
    1. Każde życie ma swoje prawo, a także jest prawem (Prz 30:19a).
    2. Boże życie to najwyższe życie, a prawo tego życia to najwyższe prawo (Iz 40:30–31).
    3. Trójjedyny Bóg został przetworzony przez wcielenie, ukrzyżowanie, zmartwychwstanie i wniebowstąpienie, stając się prawem Ducha życia „zainstalowanym” w naszym duchu (Rz 8:3, 11, 34, 16).

4. W trzech różnych częściach naszej istoty znajdują się trzy różne prawa:
  - a. Prawo grzechu i śmierci wywodzi się od szatana, który jest grzechem mieszkającym stale w naszym cielesie (7:18, 23).
  - b. Prawo dobra w naszym umyśle, czyli w naszej duszy, wywodzi się z naszego naturalnego ludzkiego życia (w. 23).
  - c. Prawo Ducha życia wywodzi się od Trójjedyne Boga umieszczonego w naszym duchu (8:2, 16):
    - (1) Boskie narodziny przeniosły nas w nową sferę, sferę boskiego życia wraz z jego prawem, w sferę, w której nie ma grzechu, świata, ani cielesności.
    - (2) W sferze tej wszystkie zwycięstwa są mimowolne i przychodzą bez wysiłku, ponieważ nie podtrzymuje nas nasza własna wola, ale prawo Ducha życia.
5. Prawo życia, prawo Ducha życia, to przetworzony Trójjedyne Bóg, który jest życiodajnym Duchem zamieszkującym naszego ducha (w. 2–3, 11, 34).
6. Prawo życia to spontaniczna moc życia, to naturalna właściwość i wrodzona, automatyczna funkcja życia.
7. Funkcją prawa życia jest:
  - a. Czynienie nas Bogiem w życiu, naturze i wyrazie, ale nie w Bóstwie, i kształtowanie nas na obraz pierworodnego Syna Bożego, tak abyśmy mogli się stać Jego zbiorowym wyrazem (w. 2, 29).
  - b. Czynienie nas członkami Ciała Chrystusa ze wszelkiego rodzaju funkcjami (Ef 4:11–12, 16).
8. Radujemy się udzielaniem życia naszej istocie, by w ten sposób zrealizowała się Boża ekonomia dzięki działaniu prawa Ducha życia (Jr 31:33; Hbr 8:10; Rz 8:10, 6, 11).
9. Musimy współpracować z zainstalowanym w nas i działającym prawem Ducha życia przez „włączanie” tego prawa (1 Tes 5:16–18; Łk 8:15).
10. Boża ekonomia polega na tym, że Bóg udziela samego siebie za pomocą prawa Ducha życia i w postaci tego prawa do wnętrza naszej istoty, aby ukonstytuować ją swoją istotą, tworząc z nich jedną całość.

11. Prawo boskiego życia „usynawia” nas w celu budowania Ciała Chrystusa:

a. Kiedy prawo życia, które jest w naszym duchu, rozprzestrzenia się do naszych części wewnętrznych — umysłu, uczuć i woli — staje się wieloma prawami (Jr 31:33; Hbr 8:10; por. 2 Kor 3:3):

(1) Rozprzestrzenianie to jest udzielaniem, a udzielanie to wpisywanie.

(2) Dzięki działaniu, rozprzestrzenianiu się prawa życia w nas Bóg czyni nas tym samym, czym sam jest w życiu, naturze i wyrazie.

(3) W wyniku działania prawa życia jesteśmy upodabniani do obrazu pierwotnego Syna Bożego.

b. Pierwotny Syn jest pierwowzorem, modelem wzorcowym w celu masowego powielenia wielu synów Bożych, którzy są Jego licznymi braćmi, konstytuującymi Jego Ciała służące zbiorowemu wyrazowi Boga (Rz 8:29):

(1) Boży sposób masowego powielenia tego pierwowzoru polega na wtapieniu żywego modelu, tj. pierwotnego Syna, w całą naszą istotę.

(2) Jeżeli będziemy współpracować z tym cudownym pierwowzorem i otworzymy się na Niego, On rozprzestrzeni się z naszego ducha do duszy.

(3) Zamieszkujący w nas pierwowzór, pierwotny Syn Boży, działa w nas spontanicznie jako prawo życia, upodabniając nas do swojego obrazu, aby nas „usynować”.

(4) Pan w swym odzyskiwaniu pracuje pośród nas z wielkim zaangażowaniem, żeby każdego z nas uczynić takim samym jak Jego pierwotny Syn.

(5) Ciała Chrystusa jako nowy człowiek to zbiorowe powielenie wzorcowego modelu, pierwotnego Syna Bożego.

B. „I będę im Bogiem, a oni będą Mi ludem” (Hbr 8:10):

1. To, że Bóg jest naszym Bogiem, oznacza, że jest naszym dziedzictwem, a to, że my jesteśmy Jego ludem, oznacza, że jesteśmy Jego dziedzictwem (Ef 1:11, 14, 18; 3:21).

2. W nowym przymierzu mamy przywilej posiadania Boga jako naszego Boga i bycia Jego ludem, czyli wynikającą z życia zdolność uczestniczenia w radowaniu się Bogiem w społeczności z Nim, tak aby Bóg mógł być przez nas poznawany, pojmowany i wyrażany (1 J 1:3, 7).
- C. „I nikt nie będzie uczył swego ziomka ani też swego brata, mówiąc: Poznaj Pana, bo wszyscy Mnie znać będą, od najmniejszego aż do największego z nich” (Hbr 8:11):
1. Funkcja życia umożliwia nam poznanie Boga w wewnętrzny sposób życia.
  2. Możemy poznać Boga subiektywnie od wewnątrz poprzez zmysł życia, którym jest odczucie, świadomość boskiego życia w nas (Rz 8:6; Ef 4:18–20; Flp 3:10a):
    - a. Zmysł życia obejmuje zarówno odczucie śmierci, jak i odczucie życia i pokoju (Rz 8:6; Iz 26:3).
    - b. Dzięki zmysłowi życia wiemy, czy żyjemy w życiu naturalnym czy w życiu boskim i czy żyjemy w ciele czy w duchu.
    - c. Powinniśmy żyć zgodnie ze zmysłem życia według zasady życia, a nie według zasady dobra i zła — zasady śmierci.
  3. Znać Boga to żyć Nim. Dzięki spontanicznej, automatycznej funkcji boskiego życia w nas mamy zdolność poznawania Boga, życia Nim, a nawet stania się jedno z Nim w Jego życiu i naturze, w wyniku czego możemy stać się Jego zbiorowym wyrazem.
- D. „Gdyż łaskawy będę na nieprawości ich, a grzechów ich nie wspomnę więcej” (Hbr 8:12):
1. Chrystus dokonał przejednania za nasze grzechy, aby zaspokoić Bożą sprawiedliwość i pojednać nas z Bogiem przez zaspokojenie wymagań Bożej sprawiedliwości (2:17).
  2. Drogocenna i wszechskuteczna krew Chrystusa rozwiązuje wszystkie nasze problemy, dzięki czemu możemy stale trwać w społeczności z Bogiem i nieustannie korzystać z Jego organicznego zbawienia (1 J 1:7–9; 2:1–2):
    - a. Odkupieńcza krew Pana oczyściła nas przed Bogiem na wieki, raz na zawsze (Hbr 9:12, 14). Oczyszczenie to jest skuteczne i nie wymaga powtórzenia.
    - b. W naszym sumieniu jednak potrzebujemy każdorazowego zastosowania stałego oczyszczenia drogocenną krwią

Pana za każdym razem, kiedy nasze sumienie zostaje oświecone boskim światłem podczas społeczności z Bogiem.

3. Kiedy Bóg nam przebacza, wymazuje nasze grzechy ze swojej pamięci i już dłużej ich nie pamięta:
  - a. Przebaczenie grzechów oznacza usunięcie zarzutów, jakie stawia nam grzech wobec Boga, dzięki czemu możemy być wybawieni od kary Bożej sprawiedliwości (J 3:18; 5:24).
  - b. Kiedy Bóg wybacz nam grzechy, sprawia, że grzechy, które popełniliśmy, odstępają od nas (Ps 103:12; Kpł 16:7–10, 15–22).
4. W rezultacie otrzymania Bożego przebaczenia grzechów trwamy w bojaźni wobec Boga i miłujemy Go w przywróconej społeczności z Nim (Ps 130:4; Łk 7:47).

**IV. Ostatecznym wynikiem nowego przymierza będzie Nowa Jerozolima, będąca ucieleśnieniem Bożego nowego przymierza w celu zbiorowego wyrażania Boga w najpełniejszy sposób na wieki (Ga 4:26–28, 31).**

## Poselstwo ósme

### Krew przymierza

Wersety biblijne: Wj 24:4–8; 25:17, 22; 34:27–35; Kpł 16:11–16;  
Mt 26:28; Łk 22:20; Hbr 10:19–20.

- I. Drogocenna krew Chrystusa zaspokaja Boga, umożliwia wierzącym dostęp do Niego i przewycięża wszelkie oskarżenia wroga (Wj 12:13; Ef 2:13; 1 P 1:18–19; Hbr 10:19–20, 22; 9:14; 1 J 1:7, 9; Obj 12:10–11). Musimy przejść dalej i zobaczyć, że drogocenna krew Pana jest krwią przymierza.**
- II. „Mojzesz wziął krew i pokropił nią lud, mówiąc: Oto krew przymierza, które Jahwe zawarł z wami na podstawie wszystkich tych słów” (Wj 24:8):**
- A. Wyrażenie „krew przymierza” występuje również w Ewangelii Mateusza 26,28. Sprawa ta pochodzi z Bożego serca, nie ma jednak na nią miejsca w sercu naturalnego człowieka.
  - B. Ewangelia Łukasza 22:20 mówi: „Ten kielich to nowe przymierze ustanowione we krwi Mojej”:
    - 1. Zaspokoivszy Bożą sprawiedliwość, Pańska krew ustanowiła nowe przymierze i wprowadza nas w rzeczywistość tego przymierza (Hbr 10:19–20; *Hymny*, nr 8,25, zwrotki 3 i 4).
    - 2. W wyniku Pańskiej śmierci Jego krew ustanowiła nowe przymierze. Dzięki zmartwychwstaniu Pan stał się nowym przymierzem wraz z tym, co w nim zapisano (Iz 42:6; 49:8), we wniebowstąpieniu zaś jest Pośrednikiem, Wykonawcą (Hbr 8:6; 9:15; 12:24) i Poręczycielem tego przymierza, rękojmnią zapewniającą, że wszystko w nim się wypełni (7:22):
      - a. Chrystus, który jest ucieleśnieniem bogactw Bóstwa (Kol 2:9) i ukrzyżowanym oraz zmartwychwstałym Chrystusem, stał się przymierzem danym przez Boga Jego ludowi. Jest rzeczywistością wszystkiego, kim jawi się Bóg i co nam dał.
      - b. Boże zbawienie, sprawiedliwość, usprawiedliwienie, przebaczenie, odkupienie, bogactwa i wszystko, co Bóg ma oraz uczyni, zostały zagwarantowane nam w przymierzu.

- c. Chrystus, rzeczywistość wszystkich zapisów w nowym testamencie, będący wszechzawierającym, życiodajnym, zamieszkującym, zwieńczonym Duchem (1 Kor 15:45b; 2 Kor 3:17; Rz 8:9–11), znajduje się w naszym duchu i stał się z nami jednym duchem (2 Tm 4:22; 1 Kor 6:17).

### **III. „Spisał więc Mojżesz wszystkie słowa Jahwe. A kiedy wstał rano, zbudował ołtarz u stóp góry i postawił dwanaście filarów, stosownie do liczby dwunastu plemion Izraela” (Wj 24:4):**

- A. Ołtarz wskazuje na potrzebę odkupienia, położenia kresu i zastąpienia. Ponieważ jesteśmy upadli, grzeszni i zepsuci, potrzebujemy odkupienia i tego, by Bóg położył nam kres, musimy też zostać zastąpieni przez Chrystusa.
- B. Filary oznaczają, że kiedy Boży lud został odkupiony, zakończony i zastąpiony przy ołtarzu, mógł się stać Bożym świadectwem odzwierciedlającym to, jaki jest Bóg.
- C. Krew pochodzi z ofiar złożonych na ołtarzu. To ona, a nie ołtarz ani filary, zadekretowała nadanie prawa (w. 4–8).

### **IV. Musimy ujrzyć zamysł, jaki przyświecał Bogu w nadaniu prawa:**

- A. W nadaniu prawa Bóg chciał objawić swemu wybranemu i odkupionemu ludowi to, jakim jest Bogiem. Jako świadectwo Boga prawo jest Jego portretem albo inaczej fotografią (16:34; 25:21). Pierwsza funkcja prawa polega zatem na objawianiu, że Bóg jest Bogiem świętości, sprawiedliwości, miłości i światła.
- B. Drugą funkcją Bożego prawa jest uświadamianie Jego ludowi, że jest upadły i oddalony od Boga:
  - 1. Bóg nie zamierzył, by Jego lud przestrzegał ogłoszonego przez Niego prawa. Upadli, grzeszni i zepsuci ludzie nie są w stanie przestrzegać Bożego prawa (por. Rz 3:20).
  - 2. Intencja Boga w nadaniu prawa różniła się od intencji ludu, który je przyjmował – lud chciał go przestrzegać (Wj 24:3, 7).
  - 3. Tylko dzięki odkupieńczej krwi (1 P 1:18–19), krwi przymierza, można wprowadzić Boży lud do świętego świętych, by nawiązał on kontakt z Bogiem, a wówczas Bóg wleje weń samego siebie (Hbr 10:19–20).

### **V. Musimy zobaczyć związek, jaki istnieje między odkupieńczą krwią a Bożą obecnością:**

- A. Mojżesz był upadły, grzeszny i zepsuty, tak jak wszystkie inne dzieci Izraela. Mógł jednak pozostać w Bożej obecności, przepa-  
jać się Bogiem na szczycie góry przez okres czterdziestu dni i stać  
się Jego odzwierciedleniem, ponieważ Bóg widział odkupieńczą  
krew. Dlatego gdy zstępował z góry, skóra na jego twarzy jaśnia-  
ła (Wj 34:27–35).
- B. Jedyną osobą, która nadawała się do tego, by wejść do świętego  
świątyni i podejść do arki nakrytej wiekiem prześlalnym, była  
ta, która przynosiła ze sobą odkupieńczą krew z dziedzina ze-  
wnętrznego. Krew ta, która jest krwią przymierza, wprowadzała  
Boży lud do świętego świątyni, w Bożą obecność (Kpł 16:11–16):
1. Wieko prześlalne, odpowiadające prześlalnemu w Liście do  
Rzymian 3:25 i w Liście do Hebrajczyków 9:5, było pokrywą  
arki. Symbolizuje Chrystusa okrywającego sprawiedliwe Boże  
prawo i będącego miejscem, w którym Bóg spotyka się ze  
swoim odkupionym ludem i w łasce do niego przemawia (Wj  
25:17, 22).
  2. A zatem wieko prześlalne arki w świętym świątyni jest  
tożsame z tronem łaski, Chrystusem, który mieszka w naszym  
duchu. Czyste złoto, z którego wykonano to wieko, symboli-  
zuje czystą, boską naturę Chrystusową (Hbr 4:16).
  3. To, że Bóg spotykał się ze swoim ludem i przemawiał do nie-  
go znad wieka prześlalnego i pomiędzy cherubinów, ozna-  
cza, że spotyka się On z nami i mówi do nas w dokonującym  
prześlalania Chrystusie – Jego świadectwie (Wj 25:22; por.  
2 Kor 3:8–11, 18).
  4. A zatem wieko prześlalne wraz z krwią ofiar, którą skra-  
piano to wieko w dniu prześlalania (Kpł 16:14–15, 29–30),  
obrazuje odkupiecznego Chrystusa w Jego człowieczeństwie  
i jaśniejącego Chrystusa w Jego boskości. Taki Chrystus jest  
miejscem, w którym upadli grzesznicy mogą spotykać się ze  
sprawiedliwym, świętym i chwalebnym Bogiem oraz słuchać  
Jego słowa. Dzięki temu Bóg wlewa w nich siebie w postaci  
łaski, a oni otrzymują od Niego wizję, objawienie i wskazów-  
ki (Wj 25:20–22).

**VI. Mojżesz był człowiekiem, który znał Boże serce i Jego zamysł.  
Dlatego nadał prawo, nie zgodnie z intencją dzieci Izraela, lecz  
zgodnie z intencją Boga:**



- A. Boży sposób polegał na objawieniu ludowi, kim On jest, a także pokazaniu im, że w Jego oczach są oni upadli, grzeszni i zepsuci (całkowicie beznadziejni i bezradni) oraz że rozpaczliwie potrzebują Bożego odkupienia i przebaczenia.
- B. Otrzymawszy odkupienie i przebaczenie, Izraelici zostaliby wprowadzeni przez odkupieńczą krew w Bożą obecność, gdzie mogliby się z Nim skontaktować, przyjąć Go do swego wnętrza i przebudować się w filary na żywe świadectwo Boga, odbicie tego, jaki On jest.
- C. Pan dokonał dla nas odkupienia, a dzięki dostępowi do Jego krwi możemy się oczyścić i wejść w Jego obecność. Teraz czeka On, byśmy się nawrócili, zwrócili do Niego i przyjęli Jego odkupienie oraz przebaczenie.
- D. W świetle objawienia Nowego Testamentu zostajemy wprowadzeni nie tylko w Bożą obecność, lecz także w samego Boga. Odkupieńcza i oczyszczająca krew wprowadza nas w Boga!
- E. Pozwala to nam przyjąć Boga, radować się Nim, a także Go jeść i pić. Na koniec, dzięki karmieniu się w ten sposób Bogiem, staniemy się filarami, Jego żywym świadectwem.
- F. Stajemy się takimi filarami, radując się Nim – karmiąc się Nim jako naszym zasobem życia (J 6:57; Obj 22:14) i pijąc Go jako żywą wodę (J 7:37–39; 4:10, 14; 1 Kor 12:13). Dzięki temu, że Go jemy i pijemy, korzystamy z Niego i Nim się przebudowujemy.
- G. Oto podstawowa zasada boskiej ekonomii, która funkcjonuje we wszechświecie po dziś dzień:
  - 1. Wedle podstawowej myśli Bożej ekonomii nie chodzi o zachowywanie prawa przez Boży lud. Prawo nadane zostało przez Boga nie po to, by Jego lud go przestrzegał, tylko po to, by za jego pośrednictwem poznał w pozytywny sposób Boga, a w negatywny siebie.
  - 2. Mając właściwe poznanie Boga i samych siebie, Izraelici mieli następnie się nawrócić i przyjąć Boże odkupienie dzięki odkupieńczej krwi oraz zostać wprowadzeni w obecność Boga, przepajać się Nim i stać filarami na żywe świadectwo i odzwierciedlenie tego, jaki On jest (por. Rz 8:4).

**VII. Zasadniczym celem krwi przymierza jest dział, którym staje się dla nas Bóg i z którego możemy czerpać (por. Ps 27:4; 1 Kor 2:9; Hbr 10:19–20):**

- A. W nowym przymierzu Bóg daje nam przebaczenie, życie, zbawienie oraz wszelkie duchowe, niebiańskie i boskie błogosławieństwa.
- B. Gdy to nowe przymierze jest nam dane, staje się dla nas kielichem, działem: „Ten kielich to nowe przymierze we krwi Mojej, która się za was wylewa” (Łk 22:20):
  - 1. Pan przełał swoją krew, Bóg ustanowił przymierze, a my radujemy się kielichem, w którym Bóg i wszystko, co od Niego pochodzi, staje się naszym działem (1 Kor 10:16a).
  - 2. Krew to cena, za jaką kupił nas Chrystus, przymierze – tytuł własności, który sporządził dla nas Bóg, a kielich – dział, który od Niego otrzymujemy.
  - 3. „W nim udziałem naszym Bóg. / Upadliśmy, tracąc Go, / Lecz Pan przełał swoją krew, / Bóg znów dla nas wszystkim jest. / Pewny odkupienia dar, / Życie, pokój mamy w nim; / W tym, co zaplanował Bóg, / Mamy dzisiaj udział swój” (*Hymny*, nr 3,30, zwrotka 3).

**VIII. Na koniec krew Chrystusa, będąca krwią nowego przymierza (Mt 26:28; Łk 22:20), wprowadza Boży lud w lepsze rzeczy tego przymierza, w którym Bóg daje swojemu ludowi nowe serce, nowego ducha, swojego Ducha, wewnętrzne prawo życia (wskazujące na samego Boga wraz z Jego naturą, życiem, przymiotami i cnotami) oraz zdolność życia do poznania Boga (Jr 31:33–34; Ez 36:26–27; Hbr 8:10–12).**

**IX. Wreszcie krew nowego przymierza, wiecznego przymierza (13:20), uzdalnia Boży lud do służenia Bogu (9:14) i wprowadza w pełne radowanie się Bogiem, który jest ich działem (drzewem życia i wodą życia) teraz i na wieki (Obj 7:14, 17; 22:1–2, 14, 17).**

## Poselstwo dziewiąte

### **Obchodzenie świąt dla Boga trzy razy w roku – obrazem pełnego radowania się Trójjedynym Bogiem w Chrystusie**

Wersety biblijne: Wj 23:14–19a; 1 Kor 5:7–8; 15:20, 23, 45b;  
Rz 8:23; Dz 2:1, 4; Ga 3:14; Obj 21:2–3.

#### **I. „Trzy uroczyste święta będziesz dla Mnie obchodził w każdym roku” (Wj 23:14):**

- A. Świętami tymi były: Święto Przaśników (Pwt 16:1–8); Święto Żniw, czyli Święto Tygodni (w. 9–12) albo inaczej święto Pięćdziesiątnicy; i Święto Zbiorów, czyli Święto Przybytków (Kpł 23:34; Pwt 16:13–15).
- B. Obchodzenie świąt dla Boga trzy razy w roku symbolizuje pełnię radowania się Trójjedynym Bogiem w Chrystusie (2 Kor 13:13).

#### **II. Obchodzenie Święta Przaśników (Pwt 16:1–8) symbolizuje oczyszczenie z wszystkiego, co grzeszne w wyniku radowania się Chrystusem jako bezgrzesznym zasobem życia (Wj 23:15):**

- A. Dzieci Izraela miały obchodzić Święto Przaśników przez siedem dni jako kontynuację święta Paschy. Święto Paschy i Święto Przaśników to w rzeczywistości jedno święto (12:15–20; 13:6–7; Mt 26:17).
- B. Kwasu miało nie być widać wśród dzieci Izraela. Oznacza to, że musimy rozprawić się z grzechem, o którym wiemy, który się przejawia i który widać (Wj 13:7; 12:19; 1 Kor 5:7a; Hbr 12:1–2a):
  - 1. Rozprawić się z grzechem, który wyszedł na jaw, to obchodzić Święto Przaśników.
  - 2. Jeżeli będziemy tolerować grzech, który został zdemaskowany, przestaniemy radować się społecznością z Bożym ludem (Wj 12:19; 1 Kor 5:13).
- C. Chrystus jest naszym niekwaszonym chlebem, bezgrzesznym zasobem życia czystości i prawdy, zupełnie czystym, bez domieszki i pełnym rzeczywistości (w. 7–8):
  - 1. Wyeliminujemy grzech jedynie wówczas, gdy codziennie będziemy spożywali Chrystusa, który jest ukrzyżowanym, zmartwychwstałym i bezgrzesznym życiem symbolizowanym przez niekwaszony chleb.

2. Niekwaszony chleb symbolizuje bezgrzesznego Chrystusa, który udziela się nam, Jego wierzącym, w postaci niekwaszonego (bezgrzesznego) pierwiastka. Chrystus, niekwaszony chleb, jest duchowym i boskim pokarmem, który czyni nas przaśnymi.
  3. Gdy obieramy Chrystusa jako nasze życie – niekwaszone życie, oczyszczające życie – życie to nas oczyszcza.
- D. Całe życie chrześcijańskie (symbolizowane przez siedem dni) od dnia nawrócenia po dzień, w którym zostaniemy pochwyceni, powinno być uczcą, radowaniem się Chrystusem, obfitym zasobem życia (Wj 12:16, 18–19).
- E. Chrystus, niekwaszony chleb, dany jest nam po to, byśmy prowadzili czyste życie kościoła (1 Kor 5:7–8):
1. W kościele nie powinno być żadnego kwasu, który w Biblii symbolizuje wszystko, co negatywne, jak na przykład niewłaściwe doktryny i praktyki, niegodziwe uczynki i grzeszne rzeczy.
  2. Musimy być nowym ciastem (w. 7) – kościołem złożonym z wierzących żyjących w swojej nowej naturze.

### **III. Święto Żniw – Święto Tygodni albo inaczej Święto Pięćdziesiątnicy – symbolizuje radowanie się pierwocinami Ducha zmartwychwstałego Chrystusa (Wj 23:16a; Rz 8:23):**

- A. W starotestamentowym typie pierwociny symbolizują zmartwychwstałego Chrystusa (1 Kor 15:20, 23), złożonego w ofierze Bogu w dniu zmartwychwstania (J 20:17), przedstawionego w formie typu przez pierwociny w Księdze Kapłańskiej 23:10–11, składane Bogu w dzień po szabacie, w dzień Chrystusowego zmartwychwstania (Mt 28:1):
1. List do Rzymian 8:23 i Pierwszy List do Koryntian 15:23 wskazują, że pierwocinami Ducha jest Chrystus. Pierwociny symbolizują Chrystusa w zmartwychwstaniu, który jest Duchem.
  2. Starotestamentowy typ Święta Żniw wskazuje, że w wypełnieniu tego święta zmartwychwstały Chrystus jest Duchem.
  3. Duch, który zstąpił w dniu Pięćdziesiątnicy, to Chrystus – pierwociny złożone Bogu w ofierze:
    - a. Bez pierwocin w Starym Testamencie nie byłoby Święta Żniw, a bez Ducha w Nowym Testamencie – Pięćdziesiątnicy.

- b. Duch, który zszedł w dniu Pięćdziesiątnicy, jest wypełnieniem pierwocin składanych Bogu w ofierze w Starym Testamencie – zmartwychwstałym Chrystusem, który jest życiodajnym Duchem (w. 45b).
- B. W dniu Pięćdziesiątnicy, czyli dokładnie w pięćdziesiątym dniu od dnia zmartwychwstania Chrystusa, Duch, który był pełnym wpływem zmartwychwstałego Chrystusa, został wylany na kościół (Dz 2:1–4). Wynika z tego, że zmartwychwstały Chrystus stał się Duchem, wylanym na Jego wierzących po to, żeby oni Nim się w pełni radowali (1 Kor 15:45b; 2 Kor 3:17).
- C. Święto Żniw przedstawia w formie typu korzystanie z bogatych płodów, przyniesionych przez zmartwychwstałego Chrystusa (Ef 3:8; 1 Kor 15:45b):
  1. Bogatym płodem jest wszechzawierający Duch przetworzonego Trójjedynego Boga, który dał Go wybranemu ludowi w postaci błogosławieństwa ewangelii, żeby lud ten mógł się radować wszechzawierającym Chrystusem (ucieleśnieniem bogactw Trójjedynego Boga) jako piękną ziemią (Ga 3:14).
  2. Oznacza to, że wierzący, dzięki otrzymaniu obfitego Ducha w dniu Pięćdziesiątnicy, nie tylko weszli do pięknej ziemi, lecz także mieli udział w obfitych bogactwach wszechzawierającego Chrystusa (Ef 3:8) w Jego zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu, Chrystusa będącego pełnym Bożym działem w Jego nowotestamentowej ekonomii.

#### **IV. Święto Zbiorów, Święto Przybytków (Kpł 23:34; Pwt 16:13–15), stanowi zwieńczenie żniw (Wj 23:16b):**

- A. Święto Przybytków symbolizuje po pierwsze nadchodzące tysiącletnie królestwo, które jest związanym z tym wiekiem radosnym błogosławieństwem dla odkupionego ludu Bożego, obejmującego zwycięzców i zbawionych Izraelitów, by radował się on wraz z Bogiem na odnowionej ziemi (Kpł 23:34, 39):
  1. Tysiącletnie królestwo nastanie po zżęciu tego, co Bóg pragnie uzyskać na ziemi w trzech wiekach przed wiekiem królestwa: wieku przed prawem (od Adama do Mojżesza – Rz 5:14), wieku prawa (od Mojżesza do pierwszego przyjścia Chrystusa – J 1:17) i wieku kościoła (od dnia Pięćdziesiątnicy do powtórnego przyjścia Chrystusa – Dz 1:11).

2. Tysiącletnie królestwo, wiek królestwa (Obj 20:4, 6), będzie czwartym i ostatnim wiekiem starego nieba i starej ziemi. Na wieczność zaprowadzi nowe niebo i nową ziemię wraz z Nową Jerozolimą (21:1–3).
- B. W końcu cały Boży lud będzie się radował wiecznym Świętem Przybytków w Nowej Jerozolimie, wiecznym przybytku (w. 2–3), w nowym niebie i nowej ziemi. To zwieńczenie żniwa doświadczania przez niego Boga.
- C. Święto Przybytków, święto radości i zaspokojenia, symbolizuje zwieńczenie pełnego organicznego Bożego zbawienia:
  1. Po zbiórce plonów z pięknej ziemi dzieci Izraela obchodziły Święto Przybytków i oddawały Bogu cześć oraz radowały się tym, co zebrały. Razem się zbierały – to obraz scalania (Pwt 16:13–15).
  2. Ostatnie doroczne święto służące scalaniu przypadało w jesieni, po żniwach. Dzieci Izraela radowały się wówczas żniwem plodów pięknej ziemi, a przy tym chwaliły Boga i uwielbiały, błogosławiły i dobrze o Nim mówiły.
- D. Bóg zarządził Święto Przybytków po to, by dzieci Izraela pamiętały, jak ich ojcowie, błąkając się po pustyni, mieszkali w namiotach (Kpł 23:39–43), oczekując wejścia do odpocznienia pięknej ziemi:
  1. Święto to przypomina, że dzisiaj nadal jesteśmy na pustyni i musimy wejść w odpocznienie Nowej Jerozolimy, która jest wiecznym przybytkiem (Obj 21:2–3).
  2. Nowa Jerozolima nazwana jest przybytkiem, co wskazuje, że kto ma w niej udział, prawdziwie obchodzi Święto Przybytków na wieki, doznając w pełni radości i zaspokojenia.
  3. Słowo „przybytki” w nazwie „Święto Przybytków” wskazuje na wspomnianie (J 7:2).
  4. Nowa Jerozolima, przybytek Boga, jest przybytkiem na pamiątkę tego, jak zwycięzcy, przed zwieńczeniem Nowej Jerozolimy w wieku królestwa, wciąż żyli w namiotach, nie osiedliwszy się (Rdz 12:8; Hbr 11:8–10).
  5. Kiedy zwycięzcy wejdą do Nowej Jerozolimy, w nowym niebie i nowej ziemi, nie będą już mieszkali w namiotach, lecz

nadal będą nazywali swoje wieczne mieszkanie przybytkiem na pamiątkę tego, czego doświadczali (Obj 21:3):

- a. Gdy będziemy w Nowej Jerozolimie, będziemy mieli wiele wiecznych i pełnych radości wspomnień tego, w jaki sposób doświadczaliśmy Boga oraz jak Bóg żył z nami. My mieszkaliśmy w namiotach, a On – w przybytku (Wj 40:34–35; Hbr 11:8–10).
- b. Ostatecznie nasze Święto Przybytków będzie radowaniem się Nową Jerozolimą w nowym niebie i nowej ziemi. Będzie to rzeczywiste ukoronowanie całego żniwa doświadczania przez nas Boga (2 Kor 13:13; Ef 3:16–21).

## Poselstwo dziesiąte

### Oddawanie Bogu czci

Wersety biblijne: Obj 22:9b; 14:7; 4:8–11; 5:9–14; Rdz 4:3–5;

Wj 20:22–26; 32:1, 4–6; 24:10–11; J 4:23–24.

#### I. „Bogu oddaj cześć” (Obj 22:9b):

- A. Ostatnie przykazanie w Nowym Testamencie dotyczy oddawania czci Bogu:
  - 1. Bóg chce, byśmy oddawali Mu cześć. Chce, by człowiek wiedział, że On jest Bogiem, i to ogłaszał (4:10–11).
  - 2. Oddawać Bogu cześć to wyznawać, że On jest Bogiem (J 20:28; 9:35–38):
    - a. Największe poznanie Boga to poznanie Jego Bóstwa.
    - b. Oddawanie czci to uznawanie, że On jest Bogiem, my zaś – ludźmi.
  - 3. Oddawanie czci pochodzi z widzenia. Aby oddawać cześć, potrzebne jest objawienie.
- B. Diabeł ubiega się o to, by oddawano mu cześć (Mt 4:8–10; Obj 13:4, 8, 12, 15):
  - 1. Bóg chce, by oddawano Mu cześć, i także szatan chce, byśmy oddawali jemu cześć (14:6–7).
  - 2. Bóg potrzebuje, byśmy oddawali Mu cześć, szatan zaś boi się, gdy oddajemy Bogu cześć.
  - 3. To, że diabeł kusił Jezusa na pustyni, otwiera nam oczy i widzimy, czego chce szatan – by człowiek oddawał mu cześć (Mt 4:8–10).
- C. W Księdze Objawienia przewija się szczególny wątek – wątek oddawania czci (4:8–11; 5:9–14; 13:4, 8, 12, 15; 14:7; 22:9b):
  - 1. W czwartym rozdziale Księgi Objawienia widzimy, że to dzięki stworzeniu Bóg odbiera cześć. W obrazie ukazanym w tym rozdziale od wieczności po wieczność Bóg ma tron i ciągle składa się Mu cześć. Odbierał tę cześć jeszcze przed założeniem świata.
  - 2. W piątym rozdziale Księgi Objawienia widzimy, że to dzięki odkupieniu Bóg odbiera cześć.
- D. W Nowym Testamencie służba Bogu jest tak naprawdę tym samym, co oddawanie Bogu czci (Rz 1:9):



1. Odpowiedź Pana dana szatanowi w Ewangelii Mateusza 4:10 wskazuje, że oddawać Bogu cześć to Mu służyć.
  2. Nie możemy służyć Bogu, nie oddając Mu czci, ani nie możemy oddawać Mu czci, nie służąc Mu.
- E. Dzisiaj oddawanie czci realizuje się w Ciele Chrystusa (Ef 3:20–21; Hbr 2:12):
1. Poza Ciałem Chrystusa trudno jest właściwie oddawać cześć.
  2. W Nowym Testamencie oddawanie czci to kwestia zbiorowa.

## **II. Abel oddawał Bogu cześć zgodnie z boskim objawieniem, podczas gdy Kain – pod wpływem własnych opinii i pomysłów (Rdz 4:3–5):**

- A. Kain nie kroczył drogą zbawienia wynikającego z oczekiwanego odkupienia, tylko, zadufany w sobie, złożył Bogu owoc swego trudu (w. 3):
1. Sposób oddawania czci Bogu przez Kaina polegał na wynalezieniu religii odpowiadającej ludzkim koncepcjom i opiniom (Jud 11).
  2. Przez stulecia i pokolenia żyły i nadal żyją niezliczone rzesze naśladowców Kaina, ludzi, którzy w każdym miejscu i czasie wynajdują własną religię.
- B. W świetle Listu do Hebrajczyków 11,4 Abel złożył Bogu ofiarę przez wiarę, która pochodzi ze słuchania słowa ewangelii (Rz 10:17, 14):
1. Abel był pierwszym kapłanem Boga; reprezentował wszystkich wierzących w Chrystusa (1 P 2:5, 9).
  2. W typologii Abel złożył Bogu w ofierze Chrystusa (Lb 18:17):
    - a. Ofiara ta obejmowała pokropienie krwią ołtarza w celu odkupienia i spalenie Bogu tłuszczu w charakterze miłej woni.
    - b. Ofiara Abła, odpowiadająca dokładnie temu, co później objawiono w prawie Mojżeszowym (Wj 20:22–26), jest dowodem na to, że oddawał on Bogu cześć zgodnie z Bożym objawieniem, a nie wedle własnego uznania.

## **III. Księga Wyjścia 20:22–26 objawia przepisy prawa o oddawaniu Bogu czci:**

- A. Gdy oddaje się Bogu cześć, nie dodaje się do tego bogactw, symbolizowanych w Księdze Wyjścia 20:23 przez srebro i złoto (zob. Dz 3:6; 1 Tm 6:17). Nie możemy służyć Bogu i mamonie (Mt 6:24).

- B. Właściwe oddawanie Bogu czci musi obejmować ofiarę całopalną, czyli Chrystusa ofiarowanego Bogu dla Jego radości i zaspokojenia, i ofiarę czyniącą pokój, czyli Chrystusa, którego składamy Bogu w ofierze i którym się radujemy oraz zaspokajamy razem z Bogiem (Wj 20:24).
- C. W świetle Księgi Wyjścia 20:24–26 ołtarz, jakiego Bóg wymaga do oddawania przez człowieka czci, jest w oczach człowieka prymitywny i prostacki, nie pozostawia miejsca ludzkiej mądrości ani mocy (1 Kor 1:17–25):
1. Ołtarz wzniesiono z materiałów stworzonych przez Boga. Wynika stąd, że krzyż został w całości przygotowany Bożą ręką, w żadnej mierze nie był dziełem człowieka (Wj 20:24).
  2. Wznieść ołtarz w taki sposób to przyjąć to, co Bóg przygotował, bez dodania do tego ludzkiego dzieła.
- D. We właściwym oddawaniu Bogu czci nie powinno być żadnego innego imienia prócz imienia Pana (w. 24; Pwt 12:5, 11; 14:23; 16:6, 11; 26:2).
- E. Jeśli właściwie oddajemy Bogu cześć, On przyjdzie i będzie nas błogosławił (Wj 20:24).
- F. Dodanie ludzkiego działania do oddawania czci Bogu powoduje skażenie (w. 25):
1. Ponieważ upadły człowiek jest grzechem, skażeniem, w oczach Boga (Ps 51:7; 2 Kor 5:21), żadne jego dzieło nie jest do przyjęcia przez Niego (zob. Rdz 4:3–5; Ga 2:16).
  2. Trzeba położyć kres każdemu upadłemu człowiekowi, który oddaje Bogu cześć, wszystkim jego dziełom i sposobom.
- G. Stopnie odnoszą się do ludzkiego sposobu, który lansuje osiągnięcie celu za pomocą naturalnych zdolności i stwarza różne szczeble osiągnięć pośród Bożego ludu (Wj 20:26):
1. Boże zbawienie przyodziewa człowieka w Chrystusa, jego sprawiedliwość (Rdz 3:21; Łk 15:22; 1 Kor 1:30; Flp 3:9), ludzki sposób zaś odsłania nagość upadłej natury człowieka.
  2. W zasadzie mądrość człowieka okazana w budowaniu ołtarza i stopni odsuwa na bok Chrystusa i powoduje obnażenie upadłej ludzkiej natury.
  3. Zamiast kierować się swoją mądrością w tym, co wiąże się z Bogiem, powinniśmy w pełni zaufać Chrystusowi i pozostać pod Jego okryciem.

**IV. Podczas gdy Mojżesz otrzymywał boskie objawienie o oddawaniu Bogu czci, Aaron zrobił złotego cielca, któremu dzieci Izraela oddały cześć, jakby był on prawdziwym Bogiem (Wj 32:1–6):**

- A. Złoty cielec nie był pogańskim bożkiem, ponieważ zrobił go Aaron, prawdziwy arcykapłan wyznaczony przez Boga (w. 2–4).
- B. Aaron wykonał cielca w imię Jahwe i objął przewodnictwo w oddawaniu czci bożkowi, składając mu ofiary i czcząc go jako Boga (w. 4–6, 8).
- C. Odkupiony Boży lud oddawał bożkowi cześć w imię Jahwe, ich Boga, i w sposób, jaki Bóg ustanowił (zob. Ps 106:19–20; Rz 1:23).

**V. Widzieć Boga to oddawać Mu cześć, jak objawia to Księga Wyjścia 24:1, 10–11:**

- A. „Oglądali Boga oraz jedli i pili” (w. 11):
  - 1. Podczas gdy oglądali Boga, jedli i pili.
  - 2. Gdy doświadczali przewspaniałego widoku, zostali pokrzepieni jedzeniem i piciem.
- B. Bóg chce, byśmy radowali się Nim i czcili Go z tej radości.
- C. Oddawanie czci w tym rozdziale składa się z oglądania Boga oraz jedzenia i picia. Na tym polega prawdziwa cześć, taka jakiej pragnie Bóg.

**VI. Boskie udzielanie Boskiej Trójcy to zasób dla wierzących w ich czczeniu Ojca w udzielaniu się Boga (J 4:14, 23–24):**

- A. Prawdziwą cześć oddaje się Bogu Ojcu w duchu i prawdziwości. Boska rzeczywistość, której doświadczamy, którą się radujemy i która wbudowuje się w nas, staje się prawdziwością. To w niej oddajemy Bogu cześć, jakiej On poszukuje (w. 23–24).
- B. Pańskie słowo w czwartym rozdziale Ewangelii Jana ukazuje nam oddawanie Ojcu czci w udzielaniu się Boga:
  - 1. Oddawanie czci, o jakim Pan mówił, jest oddawaniem czci Ojcu w Synu i w Duchu. To oddawanie czci w udzielaniu się Boga, dzięki boskiemu udzielaniu (Ef 2:18; 3:14–21).
  - 2. Jeśli mamy oddawać prawdziwą cześć, Bóg w swojej Boskiej Trójcy musi się udzielić do wnętrza naszej istoty (2 Kor 13:13).
  - 3. Oddawanie czci Ojcu w udzielaniu się Boga wiąże się z piciem żywej wody (J 4:10, 14):

- a. Spotykać się z Bogiem Duchem przy pomocy ducha to pić żywą wodę, a pić żywą wodę to oddawać prawdziwą cześć Bogu (w. 24).
  - b. Abyśmy oddawali cześć Ojcu w udzielaniu się Boga, musimy pić z Ducha, żeby Bóg mógł się udzielić do wnętrza naszej istoty (w. 14; 1 Kor 10:3–4; 12:13).
4. Praktykujemy takie oddawanie czci głównie na spotkaniu stołu Pańskiego, podczas którego po spożyciu chleba i picia z kielicha Pan prowadzi nas do Ojca w Duchu, a wtedy oddajemy Ojcu cześć w boskim udzielaniu się Boskiej Trójcy (Mt 26:30; Hbr 2:11–12; Ef 2:18).
5. Im częściej doświadczamy boskiego udzielania się Boskiej Trójcy, tym bardziej będziemy czcicielami, jakich Ojciec poszukuje, i będziemy oddawali cześć, jakiej On poszukuje – czci w udzielaniu się Boga (J 4:10, 23–24).

## Poselstwo jedenaste

### **Anioł Jahwe, posłany po to, by lud posiadał ziemię obiecaną**

Wersety biblijne: Wj 23:20–33.

- I. Tytuł „Anioł Jahwe” w Księdze Wyjścia 3:2 odnosi się głównie do Chrystusa, Syna Bożego, którego Bóg posłał (zob. J 8:42), by zbawił Boży lud od cierpienia (zob. Sdz 6:12–22; 13:3–22):**
  - A. W świetle Księgi Wyjścia 3:2 i 6 Anioł Jahwe, Posłany, to sam Jahwe, Posyłający (zob. Za 2:10–15), a Jahwe to Trójjedyny Bóg (Wj 3:6, 15).
  - B. Żeby powołać i posłać Mojżesza, Bóg, Posyłający, ukazał mu się jako Posłany (zob. J 20:21; Dz 7:30–31).
- II. „Anioł Boży, który szedł przed obozem Izraela, zmienił miejsce i szedł na ich tyłach. Słup obłoku również przeszedł z przodu i zajął ich tyły” (Wj 14:19):**
  - A. Anioł Boży w tym wersecie to Anioł Jahwe, który powołał Mojżesza. Anioł Jahwe to Chrystus, Boży Posłaniec (3:2, 4).
  - B. To, iż Boży Posłaniec szedł przed obozem Izraela, wskazuje, że to Chrystus wiódł lud.
  - C. Kiedy Anioł Boży się przesunął, przesunął się również słup. Pokazuje to, że Anioł i słup byli jedno. Nie możemy oddzielać Chrystusa od Ducha, który nami kieruje (J 14:17–20; 16:13; 2 Kor 3:17; Obj 5:6).
- III. Anioł Jahwe w Księdze Sędziów 2:1 to sam Bóg w Boskiej Trójcy, który jest Sługą usługującym swoim wybranym (zob. Hbr 1:14):**
  - A. Ucieleśnienie Trójjedynego Boga to Chrystus, On jest Aniołem Jahwe, który był Jahwe troszczącym się o Izrael w działaniu w Starym Testamencie.
  - B. Chrystus jest Aniołem Jahwe, co oznacza, że Bóg wyznaczył siebie i zlecił sobie w Boskiej Trójcy, by działać w trosce o swój lud.
  - C. Ponieważ Izrael nie zachowywał się jak dobra żona, sam Jahwe, który był Mężem, Głową, i Królem Izraela stał się Sługą dla swojej żony:
    1. Przyszedł do niej nie jak Mąż, Głowa, ani Król, tylko jak Anioł Jahwe, którego posłał Jahwe (Za 2:13–15).

2. Ponieważ Izrael nie uznał Jahwe za Głowę, stał się On Sługą, który jej służył. Jego słowo do Izraela w Księdze Sędziów 2:1–3 nie było naganą ani rozkazem, tylko przestrogą udzielaną przez sługę.

#### **IV. Chrystus w Księdze Malachiasza 3:1 jest Aniołem przymierza:**

- A. Chrystus jako Anioł przymierza przyjdzie nagle i wykona na Izraelu przymierze, które wcielił w życie poprzez swoją śmierć (Mt 26:28).
- B. Chrystus, przychodząc za pierwszym razem, przyszedł jako Anioł, usługujący (zob. Hbr 1:14), by służyć Bogu i ukształtować nowy testament (Mk 10:45).
- C. Chrystus, ustanawiając swój stół w noc, kiedy Go zdradzono, ustanowił nowe przymierze (Łk 22:20), w przymierzu tym Bóg zobowiązał się, że przebaczy nam grzechy i udzieli siebie do naszego wnętrza oraz stanie się naszym życiem, prawem życia i wszystkim w naszym wnętrzu, dzięki czemu będziemy mogli Nim żyć (Jr 31:31–34; Hbr 8:8–12).
- D. Chrystus, który jest Aniołem przymierza i pewnością nowego przymierza, w zmartwychwstaniu je wypełnia, czyniąc je rzeczywistym dla nas poprzez zapewnianie nas, że grzechy zostały nam przebaczone, i udzielanie nam bogactw Trójjedynego Boga, który zawarł z nami przymierze (7:22; Jr 31:31–34).

#### **V. W Księdze Objawienia Chrystus jest innym Aniołem w swym dziele boskiego zarządzania (7:2; 8:3; 10:1, 5, 9; 18:1):**

- A. W Księdze Objawienia jest nazwany „innym Aniołem”, jedynym w swoim rodzaju szczególnym Aniołem, ponieważ jest Tym, który został posłany przez Boga, by przeprowadzić Jego ekonomię.
- B. Jako inny Anioł troszczy się o Boży lud, zarówno o synów Izraela, jak i wierzących:
  1. W wersetach 7,2–8 troszczy się o wybraną resztkę Izraela i jest ukazany jako inny Anioł w odniesieniu do „stu czterdziestu czterech tysięcy opieczętowanych ze wszystkich pokoleń synów Izraela” (w. 4).
  2. W swym dziele jako inny Anioł troszczy się o wierzących, odkupionych świętych kościoła, zachowując ich pośród wszelkich ucisków (w. 9–17).

3. Jako Boży Anioł sprawuje kontrolę nad całym wszechświatem, kierując innymi aniołami, by przeprowadzały Boży sąd nad ziemią (w. 2–3).
- C. W wersetach 8,3-5 Chrystus jako inny Anioł przeprowadza Boże zarządzanie nad ziemią, jako Arcykapłan usługując Bogu modlitwami świętych:
1. Ołtarz kadzenia (złoty ołtarz) jest centrum wykonawczym Bożego zarządzania.
  2. Złota kadzielnica oznacza modlitwy świętych (5:8), kadzidło zaś – Chrystusa wraz ze wszystkimi Jego zasługami dodanymi do modlitw świętych.
  3. Kiedy modlitwy świętych wznoszą się do Boga wraz z Chrystusem jako kadzidłem, wówczas Bóg przeprowadza swoje zarządzanie (8:5):
    - a. Boże zarządzanie wymaga modlitw świętych, które są ich odpowiedzią na niebiańską posługę Chrystusa. Kiedy się modlimy, On zarządza, a kiedy On zarządza, my się modlimy.
    - b. Chrystus najpierw ofiarowuje nasze modlitwy Bogu, a następnie wylewa na nie Boże odpowiedzi. Wylewanie Bożych odpowiedzi na nasze modlitwy równa się Bożemu powszechnemu zarządzaniu.
- D. W wersetach 10,1–2 Chrystus przychodzi jako inny Anioł, by wziąć w posiadanie morze i ląd:
1. Jedną stopę stawia na morzu, drugą zaś na ziemi, co oznacza, że przychodzi, by pościć całą ziemię (w. 2b).
  2. Chociaż ziemia i morze są bezprawnie zagarnięte przez Bożego wroga, pewnego dnia Chrystus nie będzie już dłużej tego znosił i przyjdzie, by odzyskać swe prawowite dziedzictwo (Ps 2:8; 24:1).
- E. W swym dziele jako inny Anioł Chrystus przyjdzie, by ogłosić Boży sąd nad Wielkim Babilonem, a także ukazać się w chwale i uczynić całą ziemię królestwem Boga (Obj 18:1–2; 11:15).
- VI. „Oto Ja posyłam Anioła przed tobą, aby cię strzegł w czasie twojej drogi i doprowadził cię do miejsca, które przygotowałem” (Wj 23:20, zob. w. 21–33):**

- A. Nadanie prawa kończy się fragmentem na temat Anioła i pięknej ziemi, co wskazuje, że prawo nadane zostało po to, by ci, którzy je otrzymali, weszli do pięknej ziemi (w. 20–33).
- B. Anioł Jahwe symbolizuje Chrystusa, posłanego przez Boga, by strzec Boży lud na drodze i wprowadzić do pięknej ziemi, a piękna ziemia obrazuje wszechzawierającego Chrystusa – dział przydzielony Bożemu ludowi (Pwt 8:7; Kol 1:12).
- C. A zatem Chrystus, Posłany, wprowadza Boży lud do pięknej ziemi – w samego siebie. Celem Bożego zamysłu jest to, by Jego lud wszedł w pełne radowanie się Chrystusem – wszechzawierającą ziemią.
- D. Księga Wyjścia 23:21 mówi o Aniele Jahwe: „imię Moje jest w Nim”. Imię Jahwe jest tożsame z Jego osobą, co wskazuje na to, że Anioł Jahwe to sam Jahwe.
- E. Chrystus, Boży Posłaniec, przemawia dla Boga w naszym wnętrzu. Jeżeli mamy wziąć Go w posiadanie, musimy uczyć się słuchać Jego głosu. To, że głos Anioła był przemawianiem Jahwe, dowodzi wydatnie, iż Anioł i Jahwe są jedno (w. 21–22).
- F. Różne pogańskie plemiona, które zajmowały ziemię, oznaczają różne aspekty naszego naturalnego życia (w. 23):
1. Bogowie (bożki) pogańskich plemion (w. 24), wraz ze kryjącymi się za nimi demonami, (zob. 1 Kor 10:20) przedstawiają duchowe moce zła (Ef 6:12).
  2. Za naszym naturalnym życiem stoją złe moce (zob. Mt 16:23), które wykorzystują różne aspekty naszego naturalnego życia, manipulują nimi i kierują oraz przeszkadzają nam wziąć w posiadanie wszechzawierającego Chrystusa i radować się Jego bogactwami.
  3. Z historii wynika, że plemiona pogańskie, zamieszkałe w pięknej ziemi, były źródłem grzechu Izraela, grzechu przeciwko Bogu (zob. Wj 23:33). Wskazuje to, że naturalne życie jest źródłem naszych grzechów.
  4. W oczach Boga ci, którzy żyją według naturalnego życia, nieustannie grzeszą, niezależnie od tego, czy postępują dobrze czy źle. Ponieważ naturalne życie powstrzymuje nas przed objęciem w posiadanie Chrystusa i radowaniem się Nim, musimy tego życia nienawidzić (Łk 14:26) i w miarę wzrostu w Chrystusie pragnąć je wypędzić.



- G. Duchowe znaczenie błogosławieństw w Księdze Wyjścia 23:25–26 jest takie, że Bóg da nam chleb (Słowo – Mt 4:4), by nas żywić, i wodę (Ducha – J 7:37–39), by nas zaspokoić; sprawi, że wzrośniemy i będziemy owocni; oddali choroby, byśmy nie ponieśli przedwcześnie śmierci (zob. 1 Kor 11:30; 1 J 5:16), lecz wzrastali w boskim życiu i osiągnęli w nim pełną dojrzałość, dożyli pełnego wieku (Ef 4:13; Kol 1:28). W ten sposób weźmiemy w posiadanie wszechzawierającego Chrystusa, którym będziemy się rozkoszować (Flp 3:8).
- H. Bóg nie odetnie naraz naszego naturalnego życia, symbolizowanego przez pogańskie plemiona, ponieważ powstałaby w nas pustka, co zagroziłoby opanowaniem nas przez demony, symbolizowane przez dzikie zwierzęta (Wj 23:29; zob. Mt 12:43–45):
1. Bóg odcina nasze naturalne życie stopniowo, po trochu, w miarę naszego wzrostu w boskim życiu (Wj 23:30; zob. Kol 2:19).
  2. Im bardziej Chrystus będzie się w nas powiększał, tym bardziej będzie zastępował nasze naturalne życie.
- I. „Ustanowię twoje granice od Morza Czerwonego do morza Filiżynów, od pustyni aż do Rzeki. Oddam w ręce wasze mieszkańców tego kraju, a ty wypędzisz ich przed sobą” (Wj 23:31):
1. Morza i rzeka w wersecie 31 oznaczają wody śmierci, a pustynia – jałowość.
  2. To, że obiecana ziemia, terytorium wyżynne, pełne życia i obfitości płodów (Pwt 8:7–8), była otoczona wodami i pustynią, oznacza, że poza Chrystusem, rzeczywistością pięknej ziemi, nie ma niczego prócz śmierci i jałowości.
  3. Zawieranie przymierza z pogańskimi plemionami oznacza wejście w kompromis z naturalnym życiem, tolerowanie go (Wj 23:32).
  4. Bóg obiecał wypędzić pogańskie plemiona, Boży lud jednak musiał z Nim współpracować, wykazać inicjatywę i je zniszczyć. Im bardziej Chrystus w nas będzie się powiększał, tym więcej będziemy mogli współpracować z Bogiem w wypędzeniu naturalnego życia (w. 29–33; zob. Rz 8:13; Ga 5:24; Kol 3:5; Flp 2:12–13; 1 Sm 15:9, 15, 23 i przypisy).

## Poselstwo dwunaste

### **Wizja Boga w przezroczystym i czystym niebie oraz niebiańska wizja dotycząca pragnienia Bożego serca, by z człowiekiem mieć mieszkanie na ziemi**

Wersety biblijne: Wj 24:9–11, 16–18; 25:1–9; 29:45–46;  
33:11a, 18–23; Mt 5:8; Hi 42:5; Obj 22:4.

#### **I. „Ujrzeli Boga Izraela, a pod Jego stopami jakby jakieś dzieło z szafirowych kamieni, świecących jak samo niebo [...]. Oglądali Boga” (Wj 24:10–11):**

- A. Ze sprawą ujrzenia Boga, a szczególnie Jego twarzy, wiąże się problem teologiczny, którego nie daje się rozwiązać (J 1:18; 1 J 4:12a; Obj 22:4a):
1. Z jednej strony, w Księdze Wyjścia 33:20 i 23b Jahwe rzekł do Mojżesza: „Nie będziesz mógł oglądać Mojego twarzy, gdyż żaden człowiek nie może oglądać Mojej twarzy i pozostać przy życiu [...] twarz moja nie będzie widziana”. Z drugiej strony, werset 11a mówi: „Jahwe rozmawiał z Mojżeszem twarzą w twarz, jak się rozmawia ze swoim towarzyszem”.
  2. W pewnym sensie możemy rozmawiać z Bogiem twarzą w twarz. W innym sensie jednak nie możemy Jego twarzy zobaczyć. Nie jest to sprzeczność. To raczej kwestia stopnia czy też skali (J 1:18; Obj 22:4a).
  3. Chrystus jest rozłupaną skałą, wieczną skałą rozłupaną dla nas. Tylko w ukrzyżowanym Chrystusie możemy zobaczyć Boga (Wj 33:21–23; 17:6; zob. Mt 5:8; Obj 22:4a).
- B. „Błogosławieni czystego serca, albowiem oni Boga oglądać będą” (Mt 5:8):
1. Bóg jest światłem. Światło stanowi naturę Bożego wyrazu (1 J 1:5):
    - a. Trójjedyny Bóg, objawiony w świetle ewangelii, jest światłem (2 Kor 4:4, 6).
    - b. Ujrzeć Boga to ujrzeć światło, a ujrzeć światło to ujrzeć Boga (1 J 1:5; Mt 5:8; Ps 36:10b).
  2. Ujrzymy Boga, pod warunkiem jednak, że będziemy mieli czyste serce (Mt 5:8; Ps 36:10b):

- a. Czyste serce pragnie wyłącznie Boga i jest nastawione na Niego. Oddane jest jedynie Bogu, niczemu innemu w tym wszechświecie.
  - b. Dla tych, którzy poszukują Boga z czystego serca, jest On ich jedyną własnością i jedynym pragnieniem na ziemi. Jest ich jedynym celem (73:25).
  - c. Mieć czyste serce to inaczej mieć tylko jeden cel: pełnić Bożą wolę i oddawać Mu chwałę (Mt 6:10; 7:21; 12:50; Rz 12:2; Ef 5:17; Kol 1:9; 1 Kor 10:31).
  - d. Jeśli mamy czyste, proste serce (ziemię, w której wzrasta Chrystus, nasienie życia – Mt 13:19), gdy poszukujemy Boga, to ujrzymy Go.
- C. „Dotąd Cię znałem ze słyszenia, lecz teraz moje oko ujrzelo cię” (Hi 42:5):
1. W sensie nowotestamentowym ujrzanie Boga jest równoznaczne zyskaniu Go (Mt 5:8).
  2. Zyskać Boga to otrzymać Go w Jego pierwiastku, życiu i naturze, żeby móc Nim się ukonstytuować (Rz 8:11; Ef 3:16–17a).
  3. Cały lud Boży, odkupiony, odrodzony, uświęcony, odnowiony, przeobrażony, upodobniony i otoczony chwałą, ujrzy twarz Boga (Obj 22:4).
  4. To, że widzimy Boga, przeobraża nas, ponieważ gdy Go widzimy, przyjmujemy do swojego wnętrza Jego pierwiastek, stary pierwiastek zaś jest usuwany. Ten metaboliczny proces to przeobrażenie (2 Kor 3:18; Rz 12:2; zob. 1 J 3:2).
  5. Ujrzyć Boga to przeobrazić się w chwalebny obraz Chrystusa, Boga-człowieka, by w ten sposób wyrażać Go w Jego życiu i reprezentować w Jego władzy (Rdz 1:26; 2 Kor 3:18; 4:4; Kol 1:15; 3:10; Hbr 1:3; Mt 13:43).
- D. Gdy dochodzimy do Księgi Wyjścia 24:1–2 i 9–18, stajemy u progu niebiańskich wizji zawartych w kolejnych rozdziałach. Jeżeli nie dojdziemy do tego progu, nie zdołamy zobaczyć niebiańskich wizji Bożego mieszkania:
1. Pod Bożymi stopami Mojżesz i starsi Izraela ujrzeli coś, co wyglądało jak olbrzymi, przezroczysty kamień. Mojżesz mógł tylko porównać to, co zobaczył pod Bożymi stopami, do przezroczystego szafirowego kamienia, który w swej czystości przypominał niebo.

2. W naszej społeczności z Panem możemy mieć czyste niebo i widzieć pod Nim dzieło z szafiru – wizję Boga w przezroczystym, czystym niebie.
3. Dopiero kiedy przebywamy w takiej czystej atmosferze, możemy otrzymać niebiańską wizję budowy Bożego mieszkania (w. 9–11):
  - a. W naszej społeczności z Panem niebo stanie się czyste i przezroczyste i będzie nam się wydawało, że mamy przed oczyma coś, co przypomina czyste niebiosy (w. 10).
  - b. W takim środowisku zobaczymy Boga i niebiańską wizję dotyczącą pragnienia Jego serca, by z człowiekiem mieć mieszkanie na ziemi (25:8; 29:45–46).
4. W rzeczywistości tylko Mojżesz otrzymał bezpośrednią wizję przybytku. Przebywał na szczycie góry, mieszkał razem z Bogiem w otoczeniu Jego chwały i otrzymał wizję Jego mieszkania (25:8; 24:15–18).
5. Zobaczenie wizji Bożego mieszkania zajęło Mojżeszowi czterdzieści dni i czterdzieści nocy (w. 18). Wskazuje to, że ujrzanie objawienia od Boga wymaga długiego czasu, a dla nas jest próbą, sprawdzianem.

## II. „Niech Mi uczynią święty przybytek, abym mógł zamieszkać pośród nich” (25:8; zob. 29:45–46):

- A. Księga Wyjścia objawia, że celem Bożego zbawienia jest zbudowanie Bożego mieszkania na ziemi (25:8–9; 29:45–46; 40:1–2, 34–38):
  1. Na górze Bożej za pośrednictwem Mojżesza lud Boży zobaczył objawienie pragnienia Bożego serca – mieć mieszkanie na ziemi (25:8–9; Mt 16:18; 1 Kor 3:9b; Ef 2:21–22; 4:16).
  2. Fizyczny przybytek – Boże mieszkanie – stanowił w rzeczywistości symbol zbiorowego ludu, dzieci Izraela, które były Bożym domem (Wj 25:8–9; Hbr 3:6).
- B. W Biblii słowo „przybytek” występuje na trzy sposoby:
  1. Odnosi się do przybytku wzniesionego u stóp góry Synaj.
  2. Oznacza Pana Jezusa, który jest przybytkiem Boga z człowiekiem. Przybytek w Księdze Wyjścia stanowi typ Chrystusa, który jest przybytkiem Boga (J 1:14).

3. Odnosi się do Nowej Jerozolimy – ostatecznego, zwieńczonego, powiększonego przybytku Bożego, który obejmuje odkupiony Boży lud ze Starego i Nowego Testamentu (Obj 21:2–3).
- C. „Powiedz synom Izraela, aby zebrali dla Mnie ofiarę podnoszenia. Od każdego człowieka, którego skłoni do tego serce, przyjmijcie dla Mnie ofiarę podnoszenia” (Wj 25:2):
1. Ofiara podnoszenia symbolizuje wywyższonego Chrystusa, Chrystusa wywyższonego we wniebowstąpieniu (Dz 1:9).
  2. Lud miał ofiarować Bogu na budowę przybytku materiały w postaci ofiary podnoszenia, co oznacza, że kościoła nie buduje się z naturalnych materiałów, lecz z Chrystusa, którego Boży lud zdobył, posiadał, doświadczył i którym się cieszył w zmartwychwstaniu i na wyżynach niebiańskich (Flp 3:7–14; Ef 3:8; 2:5–6; zob. 1 Kor 3:12).
  3. Wszystkie materiały przeznaczone na budowę przybytku odnoszą się do cnót osoby i dzieła Chrystusa (Wj 25:3–7):
    - a. Wykorzystywano dwanaście rodzajów materiałów w trzech kategoriach (w. 3–7): minerały, symbolizujące życie Chrystusa, które buduje (1 Kor 3:9–12); rośliny – życie Chrystusa, które zradza (J 12:24); i zwierzęta – życie Chrystusa, które dokonuje odkupienia (1:29).
    - b. Życie odkupieńcze służy życiu wytwarzającemu, a życie wytwarzające – budowaniu.
    - c. Minerały wymienione zostały na pierwszym miejscu, co wskazuje, że wszystko, czym Chrystus jest i co uczynił oraz czyni, służy Bożej budowli (Mt 16:18).
    - d. W Nowej Jerozolimie ostatecznym zwieńczeniem Bożej budowli będą tylko minerały – złoto, perły i drogocenne kamienie. Aby jednak osiągnąć Boży cel, potrzebujemy zarówno życia odkupieńczego, jak i wytwarzającego (Obj 21:18–21; J 1:29; 12:24).
- D. „Budowę zaś przybytku i wykonanie wszelkich jego sprzętów przeprowadzicie dokładnie według tego, co ci ukażę” (Wj 25:9):
1. Bóg, budując kościół, działa według określonego, objawionego planu (Hbr 8:5; Mt 16:18; Ef 2:20):
    - a. W duchowym dziele najważniejsze jest poznanie wzoru ukazanego na górze (Wj 25:9; Hbr 8:5).

- b. Wzór ukazany na górze to plan. Jeśli nie rozumiemy, na czym polega Boży plan, nie będziemy mogli wykonywać Jego dzieła (Ef 3:4).
- 2. Wzór przybytku wraz z jego sprzętami stanowi pełny typ zarówno pojedynczego Chrystusa, jak i zbiorowego, który jest Ciałem, kościołem, obejmujący wiele szczegółów dotyczących tego, czego doświadczamy z Chrystusa ze względu na życie kościoła, oraz przedstawia cały obraz życia kościoła ze wszystkimi jego szczegółami (Hbr 9:4).